

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/11/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115010082
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8115010082.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 19.06.2019, v trestnej veci proti obžalovanej Q. Q. pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovanej a poškodených proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/7/2015 zo dňa 17.03.2017, takto

rozhodol:

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku
Obžalovanej Q. Q., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom
D., A. č. XX,

u k l a d á

podľa § 149 ods. 2 Tr. zákona, s použitím § 36 písm. d), j) Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona skúšobnú dobu podmienene odsúdenia vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zákona trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov na 4 (štyri) roky.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku povinnosť nahradiť škodu vo výške 1.975,97 eur poškodenému G.. D. R., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom D., G. č. XX.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku poškodených G.. D. R., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom D., G. č. XX, K. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., L. XX a D.. G. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., L. XX, so zvyškom nároku na náhradu škody o d k a z u j e na civilný proces alebo konanie pred iným príslušným orgánom.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovanú Q. Q. za vinnú z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 20.9.2014 v čase približne o 19.40 hod. v Prešove viedla po ul. Sabinovskej, v smere od centra mesta, osobné motorové vozidlo značky W. R., EVČ: D.-XXXBL, v blízkosti križovatky s ul. Mičurinovou sa plne nevenovala vedeniu vozidla a nesledovala situáciu v cestnej premávke a nedbala na zvýšenú opatrnosť voči chodcom a starým osobám a nedala prednosť chodcovi G.. K. R., V., nar. XX.XX.XXXX, ktorý vstúpil na vozovku, prechádzal cez priechod pre chodcov z ľavej strany v smere jazdy vozidla, v dôsledku čoho chodca zrazila predným pravým rohom vozidla, pričom chodec utrpel zranenia, šok po úraze a krvácaní, pri tukovej embólii pľúc I. - II. stupňa, pri polytraume, na následky ktorých zomrel, čím porušila dôležité povinnosti uložené jej podľa § 4 písm. c), písm. e), písm. f) zák. č. 8/2009 Zb. o cestnej premávke.

Za to obžalovanej uložil podľa § 149 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. d), j) Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu podmieničného odsúdenia na 4 roky. Zároveň podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zákona uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na 6 rokov. Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil povinnosť nahradiť škodu vo výške 1.975,97 eur poškodenému G.. D. R. a podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku poškodeného G.. D. R. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces alebo konanie pred iným príslušným orgánom.

Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie, a to proti všetkým výrokom, pričom následne tento predložil súdu stanovisko obžalovanej k písomnému vyhotoveniu rozsudku okresného súdu zo dňa 10.03.2017, nakoľko považoval za potrebné, aby bolo vyhotovené opravné uznesenie. V písomných dôvodoch uviedol, že ani po vykonaní dôkazov potrebných pre náležité objasnenie veci nie je možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že skutok, ktorý sa stal, spáchala obžalovaná. Okresný súd sa pri rozhodovaní vo veci nevysporiadal so všetkými v dokazovaní zistenými skutočnosťami a následne ani nezhodnotil všetky poznatky dôležité pre riadne zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a ktorý je postačujúci pre rozhodnutie súdu o vine a treste. V prvom rade poukázala na ustanovenie § 163 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku, kde rozsudok musí obsahovať dátum a miesto vynesenia rozsudku. Rozsudok okresného súdu bol vyhlásený 17.03.2017, napriek tomu je tam uvedený dátum 10.03.2017. Ďalej uvádzala, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku sám uviedol, že obžalovaná mala ako vodička motorového vozidla neskoro reagovať na chodca, v dôsledku nedostatku skúseností s vedením motorového vozidla, pričom túto poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. b) Tr. zákona obžalovanej opomenul uviesť vo výroku o treste. Taktiež pri určovaní trestu a jeho výmery nie je uvedené ustanovenie § 38 ods. 2, 3 a 8 Tr. zákona. Tieto nedostatky robia rozsudok Okresného súdu Prešov nepreskúmateľným a zmätočným a mali by viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku odvolacím súdom. Ďalej rekapitulovala závery troch znaleckých posudkov z odboru cestnej dopravy, kde v prípravnom konaní vyšetrovateľom pribratý znalec B.. H. ako príčinu dopravnej nehody ustálil nesprávnu techniku jazdy vodičky, ktorá nereagovala na chodca, pričom v poradí druhý znalec ako príčinu dopravnej nehody ustálil nesprávnu techniku jazdy chodca, ktorý vytvoril vodičke náhlu prekážku a následne bol pribratý ústav súdneho inžinierstva, ktorý pri posúdení oboch variantov príčin dopravnej nehody ani jeden z technického hľadiska nevytlúčil a druhý, teda, že chodec vytvoril náhlu prekážku vodičke, považoval za pravdepodobnejší. Okresný súd podľa odvolateľky v odôvodnení svojho rozsudku k druhému variantu uviedol, že aj keď znalec D.. L. na hlavnom pojednávaní prezentoval, že tento variant nie je možné vylúčiť, podľa názoru okresného súdu je len málo pravdepodobné, aby chodec po prejdení celého prechodu pre chodcov začal spätným pohybom chrbtom cúvať do vozovky, pričom takto sa mal rovnomerným pohybom pohybovať 1,7 sekundy, zrýchľovať a prejsť 1,1 metra. Okresný súd teda nahradil úlohu, podľa názoru obhajoby, znalca, pričom variant zavinenia dopravnej nehody chodcom považoval aj ústav súdneho inžinierstva za pravdepodobnejší. Ďalej obhajoba uviedla, že má za to, že súdu neprináleží posudzovať pravdepodobnosť vzniku dopravnej nehody z technického hľadiska, nakoľko riadne technické posúdenie príčin dopravnej nehody patrí znalcom z príslušného odboru. Svojvoľné hodnotenie súdu o menšej pravdepodobnosti druhého variantu dopravnej nehody by v tak zložitom súdnom procese nemalo mať svoje miesto. Ďalej poukázala na to, že okresný súd svoje závery oprel o závery znaleckého posudku znalcov G.. L. a G.. G., podľa ktorého, v čase zrážky mal chodec ľavú nohu vykročenú a zaťaženú, pravá dolná končatina bola odľahčená, ľavá dolná končatina bola zaťažená a vykročená mimo obrysového prekrytia. Zdôraznil, že ústav súdneho inžinierstva vo svojom znaleckom posudku vychádzal pri simuláciách obidvoch variantov dopravnej nehody z polohy nôh chodca tak, ako ju títo znalci určili. To znamená, že aj v prípade spätného pohybu chodca po vozovke uvažoval tak, že pravá dolná končatina musela byť odľahčená a ľavá dolná končatina bola zaťažená, vykročená a mimo

obrysového prekrytia. Ďalej namietala, že G.. L. a G.. G., ako znalci z odboru súdneho lekárstva, nie sú oprávnení vyjadrovať sa k pohybu chodca po vozovke, nakoľko nesimulovali pohyb chodca po vozovke, ale iba na základe zranení chodca stanovili polohy jeho nôh v momente zrážky. Ústav súdneho inžinierstva však pri simulácii jedného aj druhého variantu dospel k záveru o technickej prijateľnosti obidvoch variantov za predpokladu zaťaženia nôh tak, ako to uviedli znalci z odboru zdravotníctva. Ďalej vyjadrili názor, že pokiaľ by obžalovaná nehovorila pravdu o tom, ako k dopravnej nehode došlo, potom by nedošlo k plnej zhode jej výpovede so simuláciou ústavu súdneho inžinierstva v uvedenom posudku pri druhom variante dopravnej nehody. Súd vylúčil verziu variantu dva o tom, že chodec cúval do vozovky, čím jednoznačne vylúčil, aby sa dopravná nehoda stala tak, ako ju opísala obžalovaná. Okresný súd tak urobil bez toho, aby sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými v konaní predloženými dôkazmi, nakoľko opierať závery o menšie pravdepodobnosti spätného pohybu chodca po vozovke, predovšetkým o závery znalca, ktorý určil polohu nôh chodca v momente zrážky, je neakceptovateľné, nakoľko z rovnakej polohy nôh v momente zrážky pri obidvoch variantoch dopravnej nehody vychádzal aj ústav súdneho inžinierstva. Súd toto pri rozhodovaní o vine nezohľadnil, ani sa v odôvodnení svojho rozsudku s týmto nevysporiadal. Odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje za neúplné, nepresvedčivé a nepreskúmateľné, pričom má za to, že súd predčasne rozhodol o vine obžalovanej, nakoľko sa opomenul vysporiadať so skutočnosťou, že ústav súdneho inžinierstva vychádzal pri obidvoch variantoch dopravnej nehody z polohy nôh chodca tak, ako ju určili znalci G.. L. a G.. G.. Okresný súd zároveň uviedol, že okrem výpovede obžalovanej a znaleckého posudku B.. G. o spätnom chode nehovoril žiaden iný dôkaz a namietal, že práve zo záverov ústavu súdneho inžinierstva a z výpovede znalca prof. B.. L. na hlavnom pojednávaní na okresnom súde títo pohyb chodca spätným chodom po vozovke považovali za pravdepodobnejší. Z tohto dôvodu tiež považuje odôvodnenie rozsudku za nepreskúmateľné. Namietala, že žiaden zo svedkov, ktorí boli vypočutí, nevideli samotný priebeh dopravnej nehody, jedine svedok I. vypovedal tak, že si chodca všimol naposledy, keď bol bezprostredne pred pravou bielou čiarou pred krajinou, čo však nemôže byť na ujmu obžalovanej, ktorej výpoveď (aj napriek tomu, že obžalovaná, ako uviedol súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, môže pri výpovedi aj klamať) plne korešpondovala so závermi znaleckého posudku ústavu súdneho inžinierstva o druhom variante dopravnej nehody. Aj skutočnosť, že svedok I. si prestal všímať chodca, keď sa tento nachádzal bezprostredne pred pravou bielou čiarou pred krajinou, svedčí skôr o tom, že tento ho prestal sledovať, pretože mal za to, že dôjde k bezpečnému pozdĺžnemu aj priečnemu míňaniu vozidla a chodca. Ak svedok I. videl chodca v čase pred dopravnou nehodou bezprostredne pred pravou bielou čiarou, pred krajinou, musel by tento chodec v prípade pohybu zľava doprava bez zastavenia a cúvnutia bezpečne prejsť vozovku a teda by k dopravnej nehode nedošlo. K vzniku kolíznej situácie začalo dochádzať až v okamihu, kedy chodec zastavil a následne sa začal pohybovať späť do koridoru pohybu vozidla. Po rozpoznaní tohto pohybu však vodička dopravnej nehode už zabrániť nemohla. Napriek tomu, že ústav súdneho inžinierstva určil druhý variant dopravnej nehody spätným pohybom chodca po vozovke za rovnako technicky prijateľný ako prvý variant dopravnej nehody, dokonca ho určil za prijateľnejší, okresný súd okrem svojich domnienok o tom, že rovnomerný spätný pohyb chodca po vozovke je menej pravdepodobný a okrem znaleckého posudku B.. H. a jeho výpovede na hlavnom pojednávaní neuviedol v odôvodnení rozhodnutia jediný relevantný dôkaz svedčiaci o tom, že dopravnú nehodu skutočne zaviniła obžalovaná. Opis dopravnej nehody vodičkou je v plnej zhode s druhým variantom dopravnej nehody simulovaným ústavom súdneho inžinierstva a svedok I. jednoznačne pri výsluchu dňa 30.09.2014 vypovedal, že chodca prestal sledovať, keď už vyšiel z ich jazdnej dráhy. Naposledy ho registroval bezprostredne pred pravou bielou čiarou pred krajinou a bolo zrejmé, že ide doprava a že už nič sa nemôže stať. Z výpovede svedka I., teda podľa názoru obhajoby, jednoznačne vyplýva, že chodec G.. R. už vyšiel z ich jazdnej dráhy, pričom ak videl chodca bezprostredne pred pravou bielou čiarou pred krajinou ešte pred dopravnou nehodou, potom by bez toho, aby chodec následne zastavil a urobil spätný pohyb do vozovky, k nehode nedošlo, nakoľko by tento bezpečne prešiel doprava. Ústav súdneho inžinierstva druhý variant dopravnej nehody považoval za prijateľnejší aj kvôli tomu, že pri variante spätného pohybu chodca sa simuláciou dosiahlo lepšieho výsledku, čo sa týka konečnej polohy chodca. S týmto sa však súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevysporiadal, čo odvolateľka považuje za neúplné, nejasné a nepreskúmateľné. Na základe uvedeného pochybnosti, ktoré vznikli v tomto konaní o dokazovanej skutočnosti, teda kto z technického hľadiska spôsobil dopravnú nehodu, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých znaleckých posudkov, ktoré mali reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne objasnenie stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie, pričom súd mal za takéhoto stavu veci aplikovať zásadu in dubio pro reo, čo je normatívne uvedené v Ústave Slovenskej republiky. Napriek kontrolnému znaleckému posudku Ústavu súdneho inžinierstva, ktorý ustálil, že oba varianty

dopravnej nehody sú technicky prijateľné, okresný súd druhý variant dopravnej nehody vyhodnotil ako menej pravdepodobný. Ďalej poukázal na skutočnosť, že obžalovaná aj svedok I. zhodne vypovedali, že chodec R. sa pohyboval rýchlejšim krokom, čo absolútne nezodpovedá znaleckému posudku B.. H., ktorý vychádzal z najnižšej možnej rýchlosti chodca a uvažoval s dĺžkou kroku 36 cm. Ani s týmto závažným rozporom sa okresný súd v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal, čo taktiež robí, podľa názoru obhajoby, rozsudok okresného súdu nepreskúmateľným. V prípravnom konaní tiež neboli vykonané všetky dôkazy, ktoré by náležite objasnili, či k dopravnej nehode došlo tak, ako to tvrdila obžaloba. Nekvalitne bolo zdokumentované aj vozidlo, ktoré viedla obžalovaná, čo vyplýva aj zo znaleckého posudku ústavu súdneho inžinierstva, nebolo jednoznačne ustálené poškodenie rohu kapoty vozidla, ktoré mohlo, aj nemuselo vzniknúť pri nehode. Napriek tomu, že v celom rozsahu zotrvávajú na nevine obžalovanej, namietajú aj to, že trest uložený v rozsudku prvostupňového súdu je neprimeraný, nakoľko okresný súd uložil obžalovanej trest odňatia slobody na 2 roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 4 rokov a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na 6 rokov. Skúšobná doba v trvaní 4 rokov a trest zákazu činnosti v rozsahu 6 rokov je neprimeraný vzhľadom k tomu, že trestné konanie sa vedie už od roku 2014, počas celej tejto doby obžalovanej nebol odobratý vodičský preukaz, nedopustila sa žiadneho dopravného priestupku v tomto období, uloženie skúšobnej doby vo výmere 4 roky a trest zákazu činnosti na 6 rokov nie je potrebné pre naplnenie účelu trestu. Navrhli preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a obžalovanú spod obžaloby oslobodil alebo aby vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Písomne odôvodnil svoje odvolanie aj splnomocnenec poškodených, ktorý uviedol, že poškodený G.. D. R. si uplatňuje nárok na náhradu škody z titulu nákladov na pohreb nebohého vo výške 1.975,97 eur. Dňa 16.01.2015 si ako poškodení, teda ja K. R. a D.. G. R. uplatnili prostredníctvom splnomocnenca pred orgánom činným v trestnom konaní nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to vo výške po 150.000,- eur na každého poškodeného. Okrem toho bol uplatnený aj nárok na náhradu vecnej škody vo výške 250,- eur za zničené oblečenie. Nebohý zomrel v priamej súvislosti s dopravnou nehodou. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd zaviazal obžalovanú nahradiť len škodu vo výške 1.975,97 eur z titulu nákladov súvisiacich s pohrebom a vo zvyšku nároku G.. D. R. odkázal na civilné konanie. S prihliadnutím na všetky dôkazy zabezpečené v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom, bol súd prvého stupňa oprávnený rozhodnúť aj o zvyšných poškodených uplatnených nárokoch bez toho, aby bolo v tejto trestnej veci potrebné vykonať dokazovanie, ktoré by toto trestné stíhanie neprimerane predlžovalo. Obzvlášť v tomto smere poukázal na v prípravnom konaní uplatnený nárok na náhradu škody vo výške 250- eur z titulu vecnej škody vzniknutej na oblečení.

Na základe podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k týmto skutkovým a právnym záverom.

V tejto trestnej veci nebolo sporným, že motorové vozidlo viedla obžalovaná, nebol sporný smer pohybu vozidla a nesporné bolo aj to, že obžalovaná jazdila nižšou ako zákonom dovolenou rýchlosťou, nesporné bolo aj to, že chodec poškodený G.. R. prechádzal cez cestu cez priechod pre chodcov zľava doprava z pohľadu obžalovanej. Sporným bolo, či k zrazeniu došlo pri prechádzaní poškodeného cez priechod, alebo až tak ako uviedla obžalovaná pri spätnom pohybe poškodeného.

Samotná obžalovaná Q. Q. uviedla, že v deň nehody bolo po daždi, mala zapnuté stretávacie svetlá, vedľa nej na mieste spolujazdca sedel svedok E. I.. Keď prichádzala k priechodu pre chodcov, videla ako po priechode cez cestu prechádza chodec v tmavom oblečení, išiel normálnou možno rýchlejšou chôdzou, na chodca reagovala tak, že ubrala plyn. Keď bola s vozidlom na priechode videla spätný pohyb tej osoby, nevedela uviesť, či sa chodec vracal chrbtom, bokom alebo čelom, nasledoval náraz do pravého spätného zrkadla, na čo zabrzdila, následne jej priateľ zatelefonoval na linku 112 a zakričal na ňu, aby auto preparkovala ku zastávke autobusu, aby uvoľnila cestu. Chodec ležal po nehode na pravej krajnici, hlavu mal na bielej čiare, komunikoval, krvácal z hlavy, sťažoval sa len na bolesť hlavy. Po nehode bolo na aute poškodené pravé spätné zrkadlo a vznikla preliačina na pravom blatníku, poškodenia pri pravom prednom svetle vznikli podľa priateľa obžalovanej ešte pred nehodou.

Na mieste nehody boli aj svedkovia E. I., priateľ obžalovanej, B. N. M., N. D. a G. A. H., ani jeden z nich však vo svojej výpovedi neuviedol, aby videl ako presne došlo k nárazu do chodca, vnímali len iné časti nehodového deja. E. I. uviedol, že bol spolujazdcom obžalovanej, videl ako chodec prechádzal cez vozovku, išiel zrýchlenou chôdzou, nič zvláštne si nevšimol, naposledy chodca videl, keď už bol chodec pri bielej čiare a potom zacítil náraz do pravého blatníka a spätného zrkadla, potvrdil, že viditeľnosť bola slabá. Taktiež svedok uviedol, že poškodenie vozidla, ktoré patrilo svedkovej mame, pod spätným zrkadlom ako aj odpadnutá farba na prednom nárazníku vznikla už skôr pred nehodou.

E. B. N. M. viedol vozidlo bezprostredne za vozidlom obžalovanej, na jej jazde si nevšimol nič zvláštne, chodec zbadal až keď zo vzpriamenej polohy padol na cestu, vozidlo (obžalovanej) jednoznačne spomaľovalo a brzdilo až po zrážke. Na hlavnom pojednávaní bola prečítaná výpoveď tohto svedka, ktorý v prípravnom pojednávaní uviedol, že na miesto prišla jedna slečna, ktorú videl aj zvracať a hovorila, že prečo nemal aspoň nejaký reflexný pásik, musela to byť vodička, oni pomáhali chodcovi, vodička so spolujazdcom potom stáli bokom a o tom, ako došlo k nehode, nehovorili.

Svedok N. D. riadil služobné motorové vozidlo, v aute bol so spolujazdcom svedkom A. H., išli z vedľajšej cesty (z Mičurinovej ulice), odkiaľ odbočovali na hlavnú cestu, na ulicu Sabinovskú. Samotnú zrážku ani to, čo jej predchádzalo nevideli, videli len ako sa chodec točil v smere hodinových ručičiek na prednom pravom blatníku auta. Komunikovali s chodcom, ktorý však o tom, ako došlo k nehode nehovoril, bol v šoku.

Vo veci boli vypočutí ako svedkovia aj poškodení, ktorí však neboli priamymi účastníkmi dopravnej nehody. Svedok G. D. R., syn nebohého chodca uviedol, že otec bol na svoj vek v dobrej kondícii, nemal problémy so zrakom ani sluchom, pri chôdzi nepoužíval palicu, v inkriminovaný deň išiel z dostihov a miestom, kde došlo k dopravnej nehode musel prechádzať po ceste z dostihov do miesta bydliska.

Svedkyňa G. I., majiteľka vozidla, ktoré viedla ako vodička obžalovaná, uviedla, že pri nehode došlo k odlomeniu pravého spätného zrkadla a miernej priehlbene na pravom prednom blatníku. Poškodenie pravých predných dverí a pod pravým predným nárazníkom pod pravým svetlom bolo už pred nehodou.

Sporné v tomto prípade boli dva základné okruhy problémov, ktoré boli v priebehu konania a to tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred okresným súdom riešené spolu šiestimi znaleckými posudkami a to bola otázka, čo bolo bezprostrednou príčinou smrti chodca G. R. a druhým podstatným problémom bolo ako došlo k dopravnej nehode a kto je za ňu zodpovedný, keďže boli vypracované protichodné znalecké posudky, ktoré riešili tieto pre posúdenie prípadu rozhodujúce odborné otázky.

Zo znaleckého posudku znalca z odboru a zdravotníctvo, odvetvie súdne lekárstvo v poradí prvého obstaraného vyšetrovateľom, plyní, že bezprostrednou príčinou smrti chodca G. K. R. bol šok po úraze a krvácaní, pri tukovej embólii pľúc I.-II. stupňa, pri polytraume, k smrti došlo v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, keď tento prechádzal cez vozovku zľava doprava v smere jazdy vozidla jeho pravým predným rohom s následným dopadom na bok predného pravého blatníka a pravého spätného zrkadla s následnou rotáciou tela a dopadom na vozovku. Chodec bol zrazený pri stojacej polohe z pravej strany tela poškodeného. Na ďalšie otázky znalec na hlavnom pojednávaní ako najzávažnejšiu poúrazovú zmenu uvádzal tukovú embóliu pľúc. Pri pitve bola zistená na predobočnej ploche pravého predkolenia vo výške 42 cm od päty kožná odrenina s krvnou podliatinou, ktorá korešpondovala s poškodením vozidla vo výške 42 cm od vozovky. U chodca bola zistená koncentrácia 0,82 ‰ alkoholu, ktorú znalec hodnotil ako podnapitosť, osoby v takom stave sú len mierne ovplyvnené, pri prijatí do nemocnice bol hodnotený stav vedomia poškodeného s najvyšším možným počtom bodov.

V poradí druhý znalecký posudok znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo, ktorý vypracoval znalecký posudok na žiadosť obhajoby, za bezprostrednú príčinu smrti stanovil šok po úraze a krvácaní pri polytraume a pri poúrazovej tukovej embólii pľúc I.-II. stupňa so súčasným zlyhaním chronicky chorobne poškodeného srdca po dopravnom úraze v stave podnapitosti. Rozvoj poúrazových komplikácií bol výrazne ovplyvnený viacerými pridruženými ochoreniami, ktorými trpel chodec pred nehodou. Podľa záverov tohto znaleckého posudku došlo v priebehu úrazového deja najpravdepodobnejšie aj k porušeniu kontaktu úponu káblíka kardiostimulátora zavedeného do pravej komory srdca. Zdravotné problémy, ktorými chodec trpel pred skutkom sa výrazne podieľali na smrti a poranenia, ktoré utrpel chodec pri dopravnej nehode by bez neprítomnosti týchto zdravotných problémov

neboli dôvodom smrti poškodeného. Stav podnapitosti aj podľa tohto znalca mohol mierne ovplyvniť v pohybových, reakčných schopnostiach a skresľovať prejavy chorobných zmien tak, že poškodený subjektívne nemusel pociťovať zhoršenie zdravotného stavu. Chodec v čase nárazu bol otočený k vozidlu pravou stranou v zaklonení, ľavá noha bola v polohe pred došliapnutím na päťu, pravá noha bola úplne došliapnutá vzadu a pravé rameno bolo zdvihnuté na úroveň hrudníka. Tuková embólia I.-II. stupňa nie je ako to uviedol znalec v prvom znaleckom posudku smrteľná sama o sebe.

Do konania bola následne okresným súdom pribratá znalecká organizácia z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo (toxikológia, alkoholológia a sérohematológia) za účelom odstránenia rozporov v predchádzajúcich dvoch posudkoch. Okresnému súdu je potrebné vytknúť, že výsluch tohto znalca na hlavnom pojednávaní na okresnom súde bol viac ako strohý, keď v písomne podanom znaleckom posudku boli konkrétne rozoberané príčiny nehody, podrobný priebeh nehodového deja ako aj popis zdravotného stavu poškodeného pred nehodou, bezprostredne po nehode pri prijatí do nemocnice. Výsluch tohto znalca v konaní pred odvolacím súdom nebol možný pre jeho zhoršený zdravotný stav, krajský súd však konštatuje, že tak prokurátor ako aj obhajoba a splnomocnenec poškodeného mali možnosť znalca na pojednávaní pred okresným súdom vypočuť a bola plne zachovaná kontradiktórnosť konania. Napriek uvedenému možno konštatovať, že znalecký ústav sa stotožnil s v poradí prvým (písomne vypracovaným) posudkom, keď konštatoval, že bezprostrednou príčinou smrti poškodeného G. K. R. V. bol šok po úraze a krvácaní pri polytraume, ktorý považujú za závažnejší, spolu s tukovou pľúcnou embóliou I.-II. stupňa, ktorá sama o sebe nie je smrteľná, kde pri pitve len v brušnej dutine bolo zistené množstvo voľnej krvi 1500 ml, taká strata krvi môže sama o sebe spôsobiť smrť. Mechanizmus vzniku poranení bol ten, že poškodený kráčal zľava doprava z pohľadu vodičky prechádzajúceho vozidla, pravá dolná končatina bola zasunutá dozadu a odľahčená, ľavá dolná končatina bola vykročená a zaťažená, znalci nemali žiadnu pochybnosť o tom, že príčina smrti je v súvislosti s poraneniami, ktoré poškodený pri nehode utrpel, zdravotný stav poškodeného na priebeh nehodového deja nemal vplyv. Chôdza dopredu a dozadu neprebíha totožne, je nelogické a nepravdepodobné, aby sa chodec pohyboval dozadu. Na pravej dolnej končatine, do ktorej mal smerovať prvý náraz boli zistené poranenia a to podliatina a odreniny s podliatinou na predobočnej ploche kolena vo výške 42 cm a na bočnej ploche kolena podliatina 16 cm od päty. Smrť chodca bola v bezprostrednej súvislosti s dopravnou nehodou.

V poradí prvý znalecký posudok z odboru cestná doprava konštatoval, že k zrážke chodca došlo na priechode pre chodcov asi 3,3 metra za stredom vozovky tak, že došlo k nárazu pravým predným rohom vozidla, vodička reagovala asi 0,6 až 0,8 sekundy pred zrážkou keď bol chodec asi 0,55 až 0,74 metra pred miestom zrážky, v čase zrážky sa vozidlo pohybovalo rýchlosťou asi 38,1 km/hod. +/- 5%. Ako príčinu nehody znalec uviedol neskorú reakciu vodičky na pohybujúceho sa chodca, ktorý sa pohyboval vpred. Nehode by vodička zabránila, ak by na chodca reagovala 15,4 až 16,8 metra pred miestom zrážky, kedy sa chodec nachádzal v jej jazdnom pruhu. Znalec vylúčil pohyb chodca dozadu, pretože miesto zrážky aj konečná poloha by sa nedosiahla. Priebeh zrážky a kontaktné body chodca s vozidlom popísal znalec zhodne ako konštatoval v poradí prvý znalecký posudok z odboru zdravotníctva, teda že prvý kontakt bol s nárazníkom a to výstupkom na ňom.

V poradí druhý znalec z odboru dopravy priebeh nehody popísal tak, že chodec prešiel cez priechod pre chodcov a následne sa začal pohybovať smerom nazad do vozovky na priechod pre chodcov spätnými úrokmi, teda cúval, pričom zrýchľoval svoj pohyb, prvým ukročením nazad prešiel dráhu 0,5 metra, pri druhom úkroku došlo k zrážke, v čase zrážky sa chodec pohyboval rýchlosťou 1,1 až 1,2 m/s (4,0 až 4,4 km/hod.) a došlo ku kontaktu jeho pravej paže so spätným zrkadlom a jeho hlavy s pravým stĺpikom vozidla. Obžalovaná nemala možnosť zrážke zabrániť iba ak by sa pohybovala rýchlosťou do 18 km/hod.

Aj z odboru cestná doprava vzhľadom na úplnú protichodnosť predchádzajúcich znaleckých posudkov bol okresným súdom pribratý znalecký ústav na a to konkrétne Ústav súdneho inžinierstva v Žiline na posúdenie odborných znalostí potrebných pre zistenie priebehu a príčin dopravnej nehody. Znalecký ústav vytkol predchádzajúcim posudkom to, že oba sa zaoberali len jedným spôsobom priebehu nehodového deja, prvý znalecký posudok len priebehom nehody podľa obžaloby a druhý len podľa výpovede obžalovanej. Ústav súdneho inžinierstva preveroval technickú prijateľnosť oboch možností a dospel k záveru, že z technického hľadiska nie je možné vylúčiť ani jeden variant, povedané inak oba varianty sú technicky prijateľné. Prvý variant priebehu nehody je ten, že chodec prechádzal plynule cez priechod pre chodcov, v tom prípade podľa znaleckého ústavu boli dve príčiny nehody a to nesprávna

technika jazdy vodičky a to preto, že nezastavila pred koridorom pohybu chodca, povedané inak, nezastavila pred priechodom pre chodcov, po ktorom prechádzal poškodený ako chodec a pri tomto variante znalecký ústav konštatoval aj spoluzavinenie zo strany chodca, ktoré ústav videl v tom, že chodec vstúpil do jazdného pruhu vozidla, keď mu muselo byť zrejmé, že vozidlo nemôže zastaviť do miesta zrážky. Vodička by nehode v tomto prípade mohla zabrániť, ak by vo vzdialenosti 30 metrov od chodca, kedy ho mohla zbadáť na chodca reagovala plným brzdením. Pri druhom variante, ktorý bol podľa ústavu spracovaný v súlade s opisom nehodového deja zo strany vodičky a spolujazdca (svedok I.) krajský súd poznamenáva, že svedok I. nikdy vo svojej výpovedi neuviedol, že by snáď videl spätný pohyb chodca, vždy uvádzal, že si chodca prestal všímať, keď bol tento tesne pred bielou okrajovou čiarou v domnení, že prešiel. Druhý variant podľa ústavu prebiehal tak, že chodec po prejení priechodu musel zastať a následne spraviť dva a pol kroka dozadu, čo je vzdialenosť 1,1 metra za 1,7 sekundy, pričom zrýchľoval a dostal sa na rýchlosť 2 km/hod. Ak by sa poškodený po prejení pohyboval späť, teda ak by cúval, obžalovaná by nemala žiadnu možnosť nehode zabrániť. Tento spätný pohyb chodca je nelogický, ale väčšina nehôd vzniká za nelogických okolností. Znalci ako mierne pravdepodobnejší považujú druhý variant, teda cúvanie chodca dôvodiac, že ak by pripustili prvý variant znamenalo by to, že príčinou nehody bolo to, že vodička by chodca vôbec nevidela a naň nereagovala. Pri oboch variantoch bola pravá noha nezaťažená. Tu krajský súd konštatuje, že pokiaľ súd prvého stupňa odvodil za pravdepodobnejší prvý variant priebehu nehodového deja, teda variant obžaloby len od toho, ktorá noha bola zaťažená, práve zo znaleckého posudku ústavu plynie, že tento údaj je nepodstatný a nie je možné ním argumentovať, keďže pri oboch variantoch priebehu dopravnej nehody je možné pripustiť, že v čase nárazu do chodca bola zaťažená ľavá noha. Krajský súd považoval za potrebné doplniť znalecké dokazovanie výsluchom znalca, ktorý spracoval znalecký posudok (tzv. kontrolný), a preto na verejnom zasadnutí doplnil dokazovanie, kde znalec uviedol, že k prvotnému nárazu vozidla do chodca došlo pravým rohovým nárazníkom, následne bol kontakt na bočnom pravom blatníku a bolo odtrhnuté pravé spätné zrkadlo, k nárazu nad pravým predným svetlom vozidla nedošlo, lebo v tom prípade by vznikli vážnejšie poranenia a telo chodca by sa pohybovalo na kapotu, k čomu nedošlo. Znalec uviedol, že ak by vodička (obžalovaná) rozpoznala spätný pohyb chodca, bola by brzdila, avšak ona nebrzdila, je vylúčené, aby vodička videla chodca cúvať. Z vykonanej štúdie plynie, že len polovica chodcov prechádza plynule cez cestu, ostatní vykonávali nečakaný pohyb. Vyriešenie tejto dopravnej nehody je otázkou právnou.

K námietkam obhajoby týkajúcim sa podľa jej názoru toho, že sudca nie je oprávnený rozhodovať o odborných problémoch je treba uviesť, že tento názor obhajoby je v priamom rozpore s ust. § 145 ods.1 veta druhá podľa ktorého znalec nie je oprávnený riešiť právne otázky ani hodnotiť vykonané dôkazy, ani robiť právne závery. Znalecký posudok je len jedným z dôkazov v trestnom konaní a zákon mu nepripisuje žiadnu privilegovanú hodnotu oproti iným dôkazom. Interpretácia zákonných ustanovení je plne v kompetencii súdu, nie znalca. Tu krajský súd poukazuje na obrovský počet judikátov, ktoré sú presne opačné než tvrdí obhajoba (V 21/1971, V14/1978, R33/1980 a mnohé iné). Okresný súd postupoval plne v súlade so zákonom pokiaľ vyhodnotil, že skutok sa stal podľa variantu obžaloby.

V danom prípade krajský súd prihliadal okrem vykonaných dôkazov na zákonnú úpravu, ktorá stanovuje povinnosti vodičov a chodcov pri prechádzaní cez priechod pre chodcov.

Podľa § 4 ods.1 z. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov vodič je povinný

- c) venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke,
- e) dbať na zvýšenú opatrnosť voči cyklistom a chodcom, najmä deťom, osobám so zdravotným postihnutím, osobitne voči osobám, ktoré používajú bielu palicu a starým osobám,
- f) dať prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov, pritom ho nesmie ohroziť; to neplatí pre vodiča električky.

Podľa § 16 ods.1 citovaného zákona vodič je povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad.

Podľa § 16 ods.4 citovaného zákona vodič smie v obci jazdiť rýchlosťou najviac 50 km/hod.

Podľa § 53 ods.1 citovaného zákona pri prechádzaní cez cestu je chodec povinný prednostne použiť priechod pre chodcov, nadchod alebo podchod. Na priechode pre chodcov sa chodí vpravo. Chodec nesmie vstupovať na vozovku, ak prichádza vozidlo s právom prednostnej jazdy; ak sa chodec nachádza na vozovke, musí takémuto vozidlu bez meškania uvoľniť priestor na prejazd. Chodec je povinný umožniť elektrické plynulý prejazd.

Podľa § 53 ods. 2 citovaného zákona chodci, ktorí prechádzajú cez priechod pre chodcov, musia brať ohľad na vodičov prichádzajúcich vozidiel najmä tým, že neprechádzajú jednotlivito, ale v skupinách. To platí aj voči vodičom odbočujúcim na cestu, cez ktorú chodci prechádzajú. Chodec nesmie vstupovať na vozovku, a to ani pri použití priechodu pre chodcov, ak vzhľadom na rýchlosť a vzdialenosť prichádzajúcich vozidiel nemôže cez vozovku bezpečne prejsť. Iným účastníkom cestnej premávky ako chodcom je používanie priechodu pre chodcov zakázané.

Krajský súd na základe mimoriadne rozsiahleho dokazovania, ktoré bolo ťažiskovo vykonané a zabezpečené okresným súdom ako aj na základe dokazovania vykonaného pred krajským súdom dospel k záveru, že z výsledkov dokazovania jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností plynie záver, že smrť poškodeného nastala výlučne z dôvodu zrazenia vozidlom, ktoré viedla obžalovaná, pretože to jednoznačne vyplýva z kontrolného znaleckého posudku, ktorý sa zaoberal všetkými rozpornými namietanými obhajobou. Pokiaľ ide o vyhodnotenie, ktorá z dvoch technicky prijateľných možností priebehu dopravnej nehody zodpovedá tomuto prípadu taktiež dospel krajský súd k jednoznačnému záveru v tom, že priebeh nehody tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa a ako bola podaná obžaloba je ten, ktorý zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania. Vychádzal pritom nielen z nelogickosti, aby chodec z ničoho nič po prejdení priechodu začal bez akéhokoľvek dôvodu chrbtom cúvať do vozovky a navyše pritom zrýchľovať svoj pohyb, ale aj z výsledkov znaleckého dokazovania znaleckou organizáciou, ktorá vylúčila vznik niektorých poranení tak, ako to konštatoval znalec z dopravy pre prípad cúvania chodca, ale najmä z dôvodu, že podľa výsledkov znaleckého dokazovania bol zdravotný stav poškodeného pred nehodou stabilizovaný, alkohol v množstve, ktoré bolo u neho zistené nemal vplyv na jeho pohyb a najmä aj po prijatí do nemocnice z objektívneho nálezu v čase prijatia do nemocnice bezprostredne po nehode mal poškodený namerané hodnoty tlaku (120/70 mmHg), pulzu (80/min), stavu vedomia (GCS 15 bodov), dýchanie bolo normálne obojstranne počuteľné, čo svedčí o normálnej funkcii srdcovo-pľúcneho systému, a nesvedčí na poruchu vedomia. Navyše tak obžalovaná ako aj svedok I. vypovedali, že poškodený prechádzal cez cestu normálne. Navyše zo znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva a výpovede znalca plynie, že je technicky nemožné, aby obžalovaná videla spätný pohyb chodca za krajnicou, v opačnom prípade by brzdila, teda výpoveď obžalovanej v tomto smere je absolútne nedôveryhodná. Brzdenie obžalovanej pred zrážkou vylúčil aj svedok jazdiaci za obžalovanou (B.. M.), ktorý navyše v prípravnom konaní uviedol, že žena ktorá prišla k ležiacemu chodcovi po nehode zvracala a hovorila, že prečo nemal aspoň nejaký reflexný pásik a že to musela byť vodička, čo svedčí pre tú skutočnosť, že obžalovaná poškodeného nevidela.

Vodič je povinný umožniť chodcovi prejsť cez vozovku po priechode pre chodcov v situácii, keď už chodec vstúpil na tento priechod. Každý vyznačený priechod pre chodcov od vodičov predpokladá maximálnu pozornosť a to vrátane toho, že pokiaľ to situácia vyžaduje, spomalí rýchlosť jazdy a zastaví. Ak tak obžalovaná neurobila, porušila dôležitú povinnosť uloženú jej zákonom. Obžalovaná tým, že sa plne nevenovala riadeniu a nedala prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a túto prechádzal v súlade so zákonom po priechode pre chodcov, s poukazom na to, že išlo o osobu vyššieho veku, porušila dôležité povinnosti plynúce jej zo zákona o cestnej premávke. Pri porušení dôležitej povinnosti v doprave (v tomto prípade cestnej) sa vyžaduje, aby účastník cestnej premávky zavinene porušil zákonom uloženú povinnosť do tej miery významnú a takým spôsobom, že toto porušenie spravidla vedie k závažným dopravným nehodám, pri ktorých dochádza k ťažkým zraneniam či k usmrteniu osôb. K nárazu do chodca došlo na mieste, kde chodec prešiel už takmer celú dĺžku priechodu pre chodcov. Odvolateľka nedbala potrebnej opatrnosti, neprispôsobila rýchlosť jazdy okolnostiam, ktoré mohla predvídať (možnému výskytu chodcov na vyznačenom priechode pre chodcov) a v dôsledku toho neumožnila chodcovi nerušený a bezpečný prechod vozovky. Tým porušila povinnosti vyplývajúce jej zo zákona, pričom ide o porušenie dôležitej povinnosti, lebo má spravidla za následok nebezpečné dopravné nehody, ktoré majú spravidla veľmi závažné následky, ako tomu bolo aj v posudzovanom prípade.

Z hľadiska zavinenia sa obžalovaná konania dopustila vedomou nedbanlivosťou. Z vykonaných dôkazov plynie, že poškodený sa po priechode pre chodcov pohyboval zľava doprava plynulou chôdzou a ku stretu s vozidlom došlo až po tom, čo poškodený už prešiel takmer celú dĺžku uvedeného priechodu. Zároveň nebolo zistené, aby ovplyvnenie alkoholom malo akýkoľvek vplyv na spôsob jeho chôdze v tom smere, žeby jeho správanie bolo obtiažne predvídateľné, zmätené a podobne.

Poškodený predovšetkým neporušil povinnosť chodca vyplývajúcu mu z ust. § 53 ods.2 z. č. 8/2009 Z. z., podľa ktorého chodec nesmie vstupovať na priechod iba bezprostredne pred blížiacim sa vozidlom. To sa v posudzovanom prípade nestalo. Obžalovaná sa k priechodu približovala takým spôsobom, že mohla pred priechodom zastaviť, je nepochybné, že primárnou a rozhodujúcou príčinou dopravnej nehody bolo konanie obžalovanej.

Ak bolo znalcom namietané, že 86-ročný poškodený mal v danom prípade vyhodnotiť nebezpečnosť vzniknutej situácie tým spôsobom, že by nepokračoval v chôdzi a zastal by v strede cesty, toto nie je možné akceptovať. Znalec tým naznačuje, že chodec na priechode (poškodený) si mal počínať tak, aby zastavením dal prednosť vozidlu, čím by obžalovanej umožnil bezpečne s vozidlom prejsť. Bolo po ňom žiadané, aby aktívne ovplyvnil začínajúci nehodový dej (vyvolaný obžalovanou) a pokúsil sa odvrátiť hroziacu nehodu, pri ktorej prišiel o život. V skutočnosti však poškodený, ktorý vzhľadom ku vzdialenosti, ktorú pred zrážkou prešiel včas a nie bezprostredne pred prichádzajúcim vozidlom a plynule po priechode prechádzal na druhú stranu, ku vzniku dopravnej nehody ničím neprispel.

Právne posúdenie skutku je preto podľa názoru krajského súdu správne. Vo všeobecnej rovine je treba uviesť, že trestného činu usmrtienia podľa § 149 ods.1, ods.2 písm. a) Trestného zákona sa dopustil ten, kto inému z nedbanlivosti spôsobí smrť a ak taký čin spácha porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z páchatel'ovho zamestnania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona.

Pokiaľ ide o výrok o treste, zákon v tomto prípade umožňuje páchatel'ovi uložiť trest odňatia slobody od 2 do 5 rokov. Pokiaľ ide o výmeru skúšobnej doby tá je možná od 1 roka do 5 rokov a trest zákazu činnosti od 1 do 10 rokov. Pokiaľ okresný súd obžalovanej ukladal trest vo výmere na samej dolnej hranici postupoval správne. Pochybil však okresný súd, pokiaľ obžalovanej určil skúšobnú dobu takmer na hornej hranici a trest zákazu činnosti v hornej polovici sadzby, keďže ide o doposiaľ netrestanú páchatel'ku, ktorá sa pred týmto skutkom do rozporu so zákonom nedostala, keďže v odpise registra trestov ani v evidencii priestupkov Ministerstva vnútra nemala doposiaľ žiaden záznam. Z tohto dôvodu, keďže išlo o nedbanlivostný trestný čin, obžalovaná sa pred nehodou pohybovala nižšou ako dovolenou rýchlosťou potom krajský súd napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a obžalovanej uložil trest vo výmere dvoch rokov, ktorého výkon odložil na skúšobnú dobu troch rokov. Správne ako poľahčujúce okolnosti vyhodnotil okresný súd skutočnosť, že obžalovaná doposiaľ viedla riadny život a spáchala skutok vo veku blízkom veku mladistvých. Nepochybil okresný súd pokiaľ u obžalovanej nezhliadol aj obhajobou namietanú poľahčujúcu okolnosť, keďže zo záverov Ústavu súdneho inžinierstva plynie, že v prípade prvého variantu obžalovaná chodca nevidela, čo je nie neskúsenosť, ale nevenovania sa riadeniu.

Okresný súd správne priznal poškodenému G.. D. R. škodu vo výške, ktorú tento riadne zdokladoval a vynaložil na pohreb. Pokiaľ ide o škodu z titulu nemajetkovej ujmy a náhrady za zničené šatstvo, toto jednak nebolo nezávisle ohodnotené a pre posúdenie nemajetkovej ujmy by bolo potrebné vypočítať aj ďalších poškodených a vykonať dokazovanie presahujúce rámec tohto trestného konania. Pochybil však okresný súd pokiaľ s nárokom na náhradu škody neodkázal na občianske súdne konanie aj poškodených K. R. a D.. G. R., ktorí si v prípravnom konaní uplatnili riadne škodu z titulu nemajetkovej ujmy. Toto pochybenie okresného súdu napravil krajský súd.

K námietkam obhajoby týkajúcim sa podľa jej názoru toho, že sudca nie je oprávnený rozhodovať o odborných problémoch je treba uviesť, že tento názor obhajoby je v priamom rozpore s ust. § 145 ods.1 veta druhá podľa ktorého znalec nie je oprávnený riešiť právne otázky ani hodnotiť vykonané dôkazy, ani robiť právne závery. Znalecký posudok je len jedným z dôkazov v trestnom konaní a zákon mu neprisuduje žiadnu privilegovanú hodnotu oproti iným dôkazom. Interpretácia zákonných ustanovení je plne v kompetencii súdu, nie znalca. Tu krajský súd poukazuje na obrovský počet judikátov, ktoré sú presne opačné než tvrdí obhajoba. jednodhlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.